

РУШІЙНА СИЛА РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

Постановка проблеми. Адміністрація президента В. Януковича та урядна чолі з М. Азаровим вели активну проросійську зовнішню політику. Важливим етапом в історії незалежної України мав стати Вільнюський самітсхідного партнерства 28-29 листопада 2013 р. Але незадовго до цього була зроблена неочікувана заява для всіх: Кабінет Міністрів України вирішив призупинити процес підготовки до укладання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Такий хід подій аж ніяк не влаштував українців, зроблена заява стала каталізатором, який призвів до перших актів протесту, які поклали великі надії на співробітництво по Україні із ЄС.[2]

Мета. Проаналізувати цілі, рушійні сили, результати також динаміку Революції Гідності.

Для досягнення мети ми ставимо наступні завдання:

- розкрити цілі та завдання Революції Гідності.
- вказати рушійні сили революції.
- вказати наслідки революції.

Виклад матеріалу. Революція гідності (також ще називають Київський Майдан, Євромайдан та Єврореволюція) – політичні та суспільні зміни в Україні з 30 листопада 2013 до лютого 2014 року, викликані протестом громадян України проти неправомірного розгону мирної акції студентів та громадських активістів, яка розпочалася 21 листопада 2013 як супротив проти відходу політичного керівництва країни від законодавчо закріпленого курсу на Європейську інтеграцію та подальшою відмовою від цього курсу. Одними з головних причин протестів стали надмірна концентрація влади в руках Віктора Януковича та його «сім'ї», небажання народу України миритись із перетворенням країни не лише де-факто, але і де-юре на одну з колоній Росії.[3]

Основними передумовами до революції були:

1. Повзюча русифікація. З приходом до влади Віктора Януковича та його команди в Україні була розгорнута масштабна програма неоголошеної русифікації. Заходи русифікації полягали у поширенні на телебаченні та радіоэфірах російської мови, на полицях магазинів з'явилися товари країни –загарбника. Така політика обурила пересічних українців, особливо нашу інтелігенцію.

2. Нищення малого бізнесу. Влада Віктора Януковича хотіла прикрити розвиток малого бізнесу в Україні та розширити великий. У зв'язку з тим, щойм було цілком вигідне це рішення. Значна частина власників великих підприємств належали сім'ї президента і відповідали інтересам політичних сил.

3. Руйнування фінансової системи. Економічний курс який обрали команда Віктора Януковича призвів до деградації фінансової системи країни. Так, на кінець 2010 року ЗВР НБУ становили \$ 33.3 млрд, а на кінець 2013 -18.8 млрд. При цьому валютна складова ЗВР на лютий 2014 становила лише \$ 2.85 млрд, а залишки на рахунках державного казначейства - лише 100 тис гривень.

4. Харківські угоди. Угода між Україною та Росією з питання перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України, підписана президентом України - Віктором Януковичем та президентом Росії - Дмитром Медведевим, 21 квітня 2010 року у Харкові, значно вплинула на розвиток нашої держави. За даною угодою термін перебування Чорноморського флоту Російської Федерації у Севастополі подовжено з 2017 до 2042 року з автоматичним продовженням на 5 років, якщо будь-яка сторона не висловить заперечення, та встановлена орендна плата.[1]

Однею з основних рушійних сил Революції стало українське студентство, яке сприйняло свою відповідальність за майбутнє держави та виступило не лише учасниками революційних подій, але й виступило організуючою силою.[3]

Окрім студентства рушійною силою Революції виступили футбольні фанати – як одна з найбільш організованих груп молоді. Наслідком їх спільного виступу стало примирення між групами підтримки окремих футбольних клубів.[4]

Загалом, у протестах брали участь представники різних національностей та різних прошарків населення України – від найманих працівників до представників середнього бізнесу з усіх регіонів України.[3]

Протягом певного часу революція переросла у відкрите протистояння з чисельними людськими втратами. За останні кілька років мітинг на Європейській площі виявився одним із найбільш масовим – понад 100 тисяч учасників. Уночі, коли студенти ночували на Майдані Незалежності на них нападав загін міліції «Беркут». Молодих людей били кийками, переслідували на вулицях, добивали ногами. Було поранено майже сто осіб. Частина Євромайданівців знайшли прихисток у Михайлівському монастирі. Країна була шокована небаженою в Україні брутальністю побиття й тим, що жертвами стала переважно молодь, щира у своїх прагненнях добра для своєї країни. Вже задень, під час мітингу, протесту, кількість мітингарів у Києві сягнула, за різними даними, від кількох сот тисяч до півтора мільйона осіб. Люди вимагали відставки силових міністрів і розслідування побиття студентів. Влада мала перевагу завдяки силовим структурам і була зацікавлена, аби перевести протест у насильницьку форму, аби збити його масовість, злякати людей та виправдати репресії. Увечері кілька десят осіб імітували напад на охорону Адміністрації Президента, а згодом розчинилися у натовпі та серед самих правоохоронців. У відповідь спеціальні сили підрозділи жорстко побили та заарештували багатьох непричетних мітингувальників. Попри це, Майдан Незалежності став центром мирного опору. Безпосередньо у наметах мешкали люди, щоз'їжджалися зі всієї країни, які вимагали покарання винних у побиттях та відновлення європейського шляху України. Після того, як стало зрозуміло, щоза нападами на мирних громадян стоїть Янукович та його міністри, з'явилася вимога відставки уряду та президента. Майже всі найбільш відомі та авторитетні в країні митці, вчені, громадські діячі висловлювали зі сцени Майдану підтримку вимогам громадян. Режим виявився ізольованим від власного суспільства. Протистояння на вулиці Грушевського дійшло на найбільшій напруженості 22 січня, коли бойовими кулями було вбито трьох осіб - українця вірменського походження Сергія Нігояна, етнічного білоруса Михайла Жизневського та українця Романа Сеніка. Злучин було здійснено у святий для українців День Соборності, одразу після заяв міністрів Януковича про законність використання проти демонстрантів бойових набоїв. Досвітянтяково мирному характеру українського протесту дивувався світ. Уже протягом двох місяців мирного стояння сотні тисяч демонстрантів не допустили жодного випадку насильства чи мародерства. Ухвалення «диктаторських законів» і, особливо, убивства демонстрантів вивели конфлікт з мирного русла. Чимало прикладів недолугого поведіння влади з майданівцями не могли зламати духу опору та злякати мітингарів. У той же день у лісі під Києвом зіслідами торту було знайдено тіло львів'янина Юрія Вербицького – активіста Майдану, якого викрали просто з лікарні, піддали катуванням та залишили безпомічного померати на морозі. Загинуло більше сотні чоловік; цих людей ми тепер називаємо Небесною Сотнею. Небесна сотня - це не просто більше сотні людей, вбитих тодішнім режимом під час Революції Гідності. Це - герої, які віддали своє життя за всіх нас, за загальнолюдські цінності, за захист прав людини.[3]

Наслідки Революції Гідності:

1. Відвернення безпосередньої загрози знищення України Росією. 2. Відновлення громадянських свобод, порушених «диктаторським режимом».

3. Припинення панування клану Януковича.

4. Відновлення можливостей для реформування країни.

5. Рух України до Європи.

6. Зростання самоповаги, патріотизму та солідарності громадян України.[4]

Висновки. Таким чином, можна зробити висновок, що Революція Гідності залишила глибокий, визначальний і незабутній слід в історії. Її ідеали, надії й рішення різко змінили нашу ментальність, розпочали і продовжують формувати нашу нову політичну ідентичність. Революція гідності, без сумніву, змінила країну. Але вона змінила і кожного з нас. Ми навчилися брати на себе відповідальність, але відповідальність, навчилися бути небайдужими, неогоїстичними. Також в наш час в першу чергу потрібно викоринити цю корумповану взятку з далеких 90х систему. І тут кожен повинен почати з себе. Якщо хочемо європейського благополуччя, європейського рівня життя, то маємо жити і працювати як європейці: віддавати державі більше, ніж брати та вимагати з неї. І щодня пам'ятати про тих, хто віддав своє життя за кращу Україну – за таку Україну, про яку усі ми мріємо.

Список використаних джерел

1. Золкіна М. Євромайдан: передумови масового протесту / Марія Золкіна // Громадська думка. – 2014. – № 1. – С. 3–12.
2. <https://naurok.com.ua/urok-prezentaciya-revoluciya-gidnosti-2013-14-rr-166353.html>
3. https://uk.wikipedia.org/wiki/Революція_гідності
4. <https://web.archive.org/web/20160920171934/http://uapatriot.org/ua/novini/novini/futbolnifanatyruhiinasylarevoliutsiihidnosti.html>